

Hjemme i Fiskum

Hvor så du en bygd mer vakker
end Fiskum-vandets bred,
hvor agre og skovklædte bakker
sig speiler i sjøen ned!

Se, granen står mørk op-i heien,
den ser så alvorlig ud;
men yndigt du hilses langs veien
af bjerken i brudeskrud.

Hist vugger en flok af ænder
på bølgen sig op og ned, — —
Kom her ei med dræbende hænder,
forstyr dog ei hjemmets fred.

Om sommeraftenen stille
der glider en baad over sjø,
Hør tonene til dig trille:
Ja, her vil vi leve og dø.

Hvor ofte det kosted møie,
naar dagens gjerning var endt,
fra afteners skjønhed sit øie
til nattens hvile faa vendt!

Fra stranden du ser, derover
sig aabner et yndigt led;
der vinker dig Ekerens vover:
Sæt seil og slaa følge med. —

Frygt ei for de mørke vande
og ei for «Kollen» mod sky, —
derinde paa smilende strande
der bydes dig venligt ly!

Ja, mer end det vakre for øie
er broderlig sindelag.
Det give os Gud fra det høie,
maa vokse her dag for dag.

Om vidt du i verden vanker
og mødes af strid og af tvil —
og giftige ord og tanker
vil saare dig med sin pil! —

O, maatte vi da kunne raabe:
«Kom hid til et lunende sted,
i barnlig at tro og at haabe
fandt grunden vi for vor fred».

Paa stranden derinde staar kirken;
den peger opad og hjem,
vil hellige al vor virken,
saa engang vi vinder frem.

En tak da for alt, hvad hernede
af-speiled Guds herlighed —,
for hjemmet som hisset er rede,
naar «veien» vi kun følger med.

Gudbrand T. Rømcke.
1894